

למען הילד, הצילו אותו!

להבנה נפלאה. במיוחד עם הקשישים שבהם, שלא ידעו ציוויליזציה מהי.

לנחמן יש קשר חזק מאוד לטבע. הוא כמעט ואינו מסוגל לישון בבית. כשהיינו מתארחים אצל חברים, הוא היה תמיד יוצא החוצה כדי לשאוף אוויר צח. הוא אדם שוקק למרחב. לאחר 14 שנה שהיה בכלא, אין הוא יכול לחיות בתוך הבית.

גם אהבתו לחיות מחייבת אותו לחיות בקירבתו. נחמן מצא בחברת החיות את האהבה שלא מצא אצל בני-אנוש. החיות מעולם לא שאלו אותו על עברו. לא האשימו אותו, ולא כעסו עליו. הן פשוט אהבו אותו. במיוחד היה נחמן קשור אל ליי, הכלב שלו, שהיה מצטרף אליו למסעות בסביבה. כשנחמן נלקח עכשיו למעצר, נעלם ליי, ומצאנו אותו מאחורי בית-הסוהר שבראשפינה, שם נחמן מוחזק. בקושי יכולנו לקחת את ליי איתנו חזרה לוואדי.

נחמן משתמש בסמים כבר 15 שנה. בסמים פגש בכלא. הצורך בסמים הביא אותו ליד אִי־שקט, ולעשיית דברים שהחברה נידתה אותו בגללם.

נחמן ביקש לפתור את הבעיות בהן היה נתון בכוחות עצמו. אבל להיגמל בסמים לבד היה בשבילו קשה. למרות כוח הרצון החזק שלו.

אסור עכשיו להכניס את נחמן שוב לכלא. זה יהרוס אותו לחלוטין. נחמן כבר היה מספיק בכלא. הוא הועש מספיק על-ידי החברה. הוא יצא מהכלא שבור והרוס, כשהעבר שלו רודף אחריו כצל. נחמן גר כבר שנתיים בוואדי בראשפינה. האם התעניין משהו בגורלו — מלבד לרדוף אותו?

אני מתחננת בפני החברה הזאת, שיודעת רק לרדוף אחרי אדם שרוצה רק להיות לבד: הרפו ממנו. הוא לא פושע. הוא לא עשה כלום. ואם אין רחמים בליבכם — רחמו לפחות על הילד שלנו, שיוולד עוד חודשיים. אל תהרסו את אביו לגמרי!

גאולה

ידענו הרבה יוגה. נחמן היה מלמד אותי קצת סינית. קראנו את סיפורו של אשא על 16 כוחות הטבע. זה היה נפלא.

נחמן היה עובד בגינת הירקות, חולב את העז שקנה כאשר נכנסתי להריון, לפני בוא האביב הוא גום את הגפנים שגדלו פרא בוואדי.

מקום מושבו בוואדי היה במרחק חצי שעה הליכה ברגל ממרכז המושבה. אך בשבילנו זה היה מקום נפלא. סוף העולם ממש. שום רעש בלתי טבעי לא הפריע. נחמן היה נגנן בחליל. מדי פעם היה מפסיק, ואז הציפורים היו משיבות לו בנגינה. חשמל לא היה לנו. עם השקיעה הלכנו לישון. לעתים היינו צופים בזריחות של ירח מלא. במשקפת שקיבלנו במתנה מאיש שמורות הטבע בסביבה השקפנו וזיהינו כוכבים בשמים.

לעתים היינו יוצאים לטייל ברגל בשדות האזור. התחברנו עם כמה בדואים מהסביבה. נחמן הגיע איתם

ה'ידידה שנמשה בית' דתי והרה ללדת לנחמן פרקש, קודאת:

יוסי ספרא, שמעתי לראשונה בראשפינה, אצל ידידי זה היה לפני כשנה. חברים סיפרו על פרקש המפורסם המתגורר בוואדי, סיפרו על בדידותו, על דרך חייו. באותו לילה לא יכולתי להירדם. ידעתי שאני אהיה האשה שתשבור את בדידותו. וזה, עוד לפני שראיתי אותו אפילו פעם. שאלתי את עצמי למה דווקא אני. מאיפה המחשבה המשוונה הזאת. תשובה לא מצאתי.

לראות את נחמן ממש ראיתי רק ארבעה חודשים מאוחר יותר. הוא ניגש לטל שהיה לי, פתח אותו והציץ בו. לא אמר מילה, והסתלק. בפעם השנייה נפגשתי בו כשהייתי עם חברים. הוא הצטרף אלינו. הציע לכולנו לבוא ולהתגורר איתו בוואדי. הרגשתי באותו רגע שהוא בעצם מזמין אותי.

כאשר עברתי לוואדי, זה היה טבעי לחלוטין. לעזוב בית, ציוויליזציה, ולהתגורר במקום שרכב לא יכול להגיע אליו. לחיות תחת לכיפת השמים, ללא השירותים הרגילים — להפתעתי לא הרגשתי כל קושי. במקום ברו היה לי מעיין שנחמן גילה. נחמן האמין שהמים הזכים שבוואדי יסמלו את ההיטהרות שדרכה הוא יעבור.

כשירדתי לוואדי היתה לי מטרה אחת: לעזור לנחמן. אנשים היו אומרים שעשיתי את זה מתוך רחמנות. זה לא נכון. לא רק אני עזרתי לנחמן. גם נחמן עזר לי. אני בטוחה שנחמן עזר לי הרבה יותר משאני עזרתי לו. יחד עם זה היה לי צורך לקחת חלק בסבל הגדול שעבר עליי. אני מאמינה בחלק מתורת הבודהיזם שכל אדם יש לו חלק בגולמנו אם הוא עשה טוב או רע. לכן היה לי קל לרדת לוואדי ללא כל היסוס. כי אהבה זה הכל יחד: לאהוב, לעזור, לעשות האחד למען השני. הכל. נחמן קיבלתי אהבה, מסירות ועדינות. הימים שביילתי עם נחמן בוואדי היו המאושרים ביותר בחיי. אני יכולה לומר שזה היה ממש גן־עדן. היינו קמים עם זריחת השמש, מתרחצים במעיין, עושים מעט תרגילי יוגה, או כשהתחלנו לגור יחד בוואדי, עוד לא

תקופה לא ידעתי איזו השפעה יש לי עליו. רגע זה היה גורלי ממש. ביום הראשון, היה נחמן צריך להסגיר את עצמו למשטרה. נחמן לא התחבא. הוא היה גלוי לכולם. מדי פעם היה מסתלק להרים, אבל כשהבין שאין עורבים לו, כבר לא פחד. ביום הראשון בא האסור טרופוס שלו והיו צריכים להביא את נחמן למשטרה. פתאום הופיעו כולם בבית. ביקשו את השפעת. אמרו לי שנחמן הסכים, ואחר כך נרתע.

ביקשתי שישאירו אותו כאן. אין דבר כזה. שחקרו אותו כאן, או נפתח לי המוח. איזה זכויות יש לנחמן יותר מל-אחר? נזכרתי בספר על הון בודהיזם, האומר אם בן־אדם פוגע בחוק החברתי — מגיע לו עונש. נחמן עשה זאת.

לקחתי אותו לחדר אחר. אמרתי לו את עמדת המשטרה. הסברתי שאם הוא יקל עליהם, הוא יעזור לעצמו, ושעליו לחשוב את מחשבותיו עד הסוף. "אתה רוצה שאני אסע איתך?", שאלתי. "זו דרך ארוכה, את תתעייפי, לא כדאי." הוא ענה לי, "אבל מה יהיה עם הכלב?" לקחנו את הכלב איתנו והבאתי את פרי קש למשטרה.

מוחלטת. לא רציתי שיראה אותי באור רך מדי כדי שלא יהיו כל אשליות או אכזבות. הוא ניסה להשתלב. היה לו קשה בתחילה, אך אט אט התרגל. באותה

התלמיד נחמן פרקש בתי-גיל יוגה על מרפ-סת ביתה של מורתו יהודית שטהל.

המורה יהודית שטהל, מורה ליוגה ורקדנית, מדגימה את אחד התרגילים שפרקש אהב.

בה לעשות הפלה, כשנכנסה להריון. קבוצת ידידי של פרקש עשתה הכל כדי להצילו מאסר. יהודית שטהל, אם לשני בנים שיכנעה את הסופרת ז'ולייט בירקליילי ללבטל את התלונה נגד נחמן. אחר שיכנעה את הקצב יוסף מייסטר לשכוח, מצידו, את גניבת הבשר. יוסי ספרא, ידיד וחוק של פרקש, שיכנע ידיד, עורך־דין תל־אביבי לקבל על עצמו את ההגנה על פרקש בהתנדבות. תחילה היה עורך־הדין ספקני, אך לאחר שביקר בשבת אצל נחמן בבית־המעצר בראשפינה השתכנע. "אעשה הכל למענו", הכריז. הוא סירב להסכים לפירסום שכרו: "אינני רוצה כל טובת־הנאה מההגנה שלי על אדם כמו פרקש. אני רוצה לעשות זאת כשירות של אדם לאדם." סיפרה יהודית שטהל:

פרקש הראה רצון לעזור לי בכל דבר. הופתעתי באופן יוצא מהכלל טוב מיחס האנשים שהיו אצלי אל נחמן. הר פעתו לא היתה מסודרת ביותר. התנהגותו לא רגילה ביותר. למרות זאת ראיתי שהם מוכנים לוותר על הנוחיות שלהם, כדי לקבל אותו כשווה־זכויות.

הכנסתי את נחמן למקלחת, החלפתי לו בגדים. הכנסתי אותו לביתן שבגינה. לביתן אני קוראת מישכן השלווה והבריאות. אחרי ההרפיה הכריז שהוא מרגיש הרבה יותר טוב. היתה לנו שיחה מעמיקה, התרשמתי עמוקות. ראיתי בנחמן משהו דומה לילדי.

נחמן לא ראה מעולם נכונות אצל אנשים. הוא לא ידע לאן לפנות. כשבאו אליו חברים. ללא עם הסמים — הוא קיבל אותם. כך הוא התחיל עם הסמים. לנחמן לא היו נעורים. כיוון שאני באה מבית שהורים טיפחו את הילדים, אני יודעת שלמי שאין נעורים, אין לו בגרות. את האשמה הוא טייל על החברה. נחמן התאמן פה ביוגה. הוא הלך אחרי לכל מקום. אמרתי לו לעבוד בגינה או הוא עבד למרות שאו עדיין הוא לא אהב לעבוד. העמדת לרשותו את כל הספרים, הגינה עם הפרי, הביתן ללינה או לכל מטרה אחרת, הדרכתי אותו מה כדאי לקרוא.

כתמורה, דרשתי ממנו שביא לי את הסמים כדי לשרוף אותם יחד וכן עזרה בעבודות שונות. דרשתי ממנו משמעת

הל (55) מורה ליוגה ורקדנית לשעבר, החליטה לעזור לנחמן בדרכה שלה. היא הזמינה אותו לאחד משעורי היוגה שלה. נחמן נסחף. כאשר נודע לתושבי אמירים כי המשטרה רודפת אחרי נחמן — ובגלל מה? החליטו חלק מהתושבים לעשות הכל כדי שפרקש לא יחזור לכלא. אחדים מהם מוכנים לתרום גם מכספם. בין אלה שקמו לעזור לפרקש היו אל-יה, איש אמירים, יהודית שטהל, ויהודה כרמלי, הסבור שהמדינה שהכניסה את פרקש לכלא, שם נטפס לסמים — היא זו החייבת למצוא פיתרון לבעיית הסמים שלו — ולא להחזירו שוב לכלא.

להציל ממאסר

לגיב ככעם אחד מתושבי אמירים: "זהו שערורייה לאומית ממש. כיצד מעיזה משטרת ישראל לבזבז כוח־אדם ומאמצים על שטויות מדהימות כאלה? בתל־אביב פשטה המשטרה את הרגל, נאלצה להזעיק לעזרתה את מישמר ה־גבול — חיילים נוקשים שהתמחו בטיי פול באוכלוסייה מתפרעת ברצועת עזה. בכבישים ברחבי הארץ, איי־אפשר למצוא שוטר. הפשע משתולל באין מפריע — וי משטרת ישראל יוצאת לתפוס את נחמן פרקש, שגידל כמה עלי קנבים. הרי הוא לא הזיק לאיש. הרי המשטרה היתה צריכה להיות הראשונה שתעמוד לדין, כי פרשה זו, איפה למד פרקש לעשן סמים, אם לא בבית־הסוהר?"

"אפשר לטעון שזה מקרה קטן", הגיב אחר. "המשטרה לא ביזבה כל־כך הרי בה כוח כדי לצוד את פרקש. אבל לדעתי זוהי פרשה סימפטומלית, המוכיחה על הברדק ששולט במשטרה. על הביזבוז הפושע של כוח־האדם. על הטיפשות ה־פנטסטית. לדעתי, הגיע הזמן שגוף ציי בורי אחראי יתחיל להתעניין בצורת ה־ניהול של המשטרה. יש לי רושם רציני שהוא גילה כמה מהסיבות לחוסר־האונים שלה. כשהיא צריכה לטפל במשהו רציני יותר מנחמן פרקש והמריהואנה שלו." אך מעל לכל עזרה גאולה. גאולה בת 22, בת למשפחה חרדית צפ־תית, היתה מוכנה להשתתף בנוסיונו של פרקש לשקם את עצמו במרבר, סירי